

на общината, както и на българското население въ градъ Акерманъ, било повѣрено на Бинбеловитѣ преселници. Всички спорни въпроси, които се отнасяли до българитѣ, се разглеждали и разрешавали отъ тѣхъ. Думата на Бинбеловци е била законъ. Населението хранѣло почитъ къмъ своитѣ управници и на всѣки светъ день и голѣмъ празникъ посещавало домътъ на виднитѣ и справедливи, уважавани отъ всички, Бинбеловци.

Стариятъ Петъръ Бинбеловъ ималъ строгъ патриархаленъ обичай: въ кжщи, когато идвалъ, всички сж били длъжни да му станатъ на крака; отъ зетѣветѣ — никой не смѣлъ да седне на масата, докато той не седне, нито да тури залъкъ въ уста, докато дѣдо Петъръ не започне да се храни; следъ вечеря, закуска, или обѣдъ, докато старейшината Бинбела не стане отъ софрата, никой нѣмалъ право да става.

Разказватъ, че когато на младини Петъръ Бинбеловъ поискалъ да се ожени за Теодора Баева, Акерманскиятъ свещеникъ, отецъ Григорий Добавиченко, намѣрилъ далечни родствени връзки и отказалъ да ги вѣнчае. Петъръ кипналъ.

— Моитѣ дѣди въ турско време, — извикалъ той, — турци управляваха и насилие не търпѣха, та азъ единъ български свещеникъ въ царска Русия ли не мога да управляя. .